

Από άρθρο σε ελληνικό περιοδικό, το «Ε», αντλήσαμε πληροφορίες για τις «μεθόδους ανάκρισης» που εφαρμόζονταν στο ΕΑΤ-ΕΣΑ, από τους βασανιστές-τρόφιμους του ευαγούς ιδρύματος.

Στη συνέντευξη-άρθρο παρουσιάζεται ο - παροπλισμένος πια- Διοικητής του ΕΑΤ-ΕΣΑ, ο «φοβερός και τρομερός» **Θεοφιλογιαννάκος**.

Παραθέτουμε το μεγαλύτερο μέρος του άρθρου.

«Εγώ είμαι ο Θεοφιλογιαννάκος! Ξέρετε τι σημαίνει αυτό;» Έτσι υποδεχόταν τα υποψήφια θύματά του, τα οποία -πολύ σύντομα- θα δοκίμαζαν, στο μυαλό και το κορμί τους, τις μεθόδους εξόντωσης, που εφαρμόζαν εκεί.

Ειδικά, αναφέρεται ότι, στο Ανακριτικό Τμήμα της ΕΣΑ, κρατήθηκε, από τον περιβόητο Χατζηζήση, μέχρι και ο ... αυγουλάς της γειτονιάς,

γιατί τα αυγά που είχε φέρει ήταν μικρά!

Τα σχέδια κακοποίησης, όπως τα περιέγραψε στο δικαστήριο ο ανανήσας βασανιστής στρατονόμος Μιχάλης Πέτρου.

Αρχικά, ήταν η ανάκριση Νο 1 και ακολουθούσαν το Νο 2 και το Νο 3. Μετά άρχιζαν τα «πάρτι».

Στο **Νο 1**, ο κρατούμενος ήταν στημένος όρθιος μέσα σε κύκλο, για να «σιτέψει».

Μετά, είχε τρέξιμο γύρω γύρω στο κελί ή «λαγουδάκια», ξύλο με κλομπ στα οπίσθια οριζοντίως και καθέτως.

Αν ο κρατούμενος δεν έλεγε αυτά που ήθελαν, εφαρμοζόταν το σχέδιο **Νο 2**, που ήταν ξυλοδαρμός.

Το **Νο 3** ήταν ορθοστασία με ξυλοδαρμό συνεχή.

Η ανάκριση, με το κωδικό όνομα «**τσάι χωρίς φρυγανιές**», ήθελε τον κρατούμενο στη μέση του κελιού και γύρω του να στέκονται 4-5 ταλαντούχοι ΕΣΑτζήδες. Αγριοφωνάρες, βρισιές, διαταγές, απειλές, χειρονομίες και ουρλιαχτά.

Το «**τσάι με φρυγανιές**» ήταν πάρτι «ανεβασμένο», μια επανάληψη του προηγούμενου, αλλά με τη συνοδεία καλού και μπόλικου ξύλου...

Μέσα στον κύκλο των βασανιστηρίων, ένας «τροχονόμος» ρύθμιζε την κίνηση. Ο **γιατρός Κόφας** έδινε το κόκκινο φως να σταματήσουν και το πράσινο να ξαναρχίσουν.

Έλεγχε την αντοχή μέχρι το παραπέντε και, όταν το όριο παραβιαζόταν, ερχόταν με το φάρμακο: πορτοκαλάδα...

Τα κλομπ σφύριζαν στον αέρα μαζί με τις φράσεις - κλισέ του πανίσχυρου, τότε, Θεοφιλογιαννάκου: «**Τον θέλω μπλε!**». «Θα σε κόψω ρε, και σένα και τον καθένα». «Εδώ μέσα πρέπει να πεθάνουν όλοι. Είναι όλοι κομμουνιστές». «Από δω μέσα φεύγεις ή φίλος ή σακάτης», «Πάρτε τονε, ζυγίστε τονε, ξεβρακώστε τονε και αύριο τον θέλω 10 κιλά λιγότερο!». Κι όταν η υπομονή του στην ανάκριση εξαντλούνταν, δανειζόταν μια έκφραση των αεροπόρων: «**Το κοντέρ έφτασε στην κόκκινη γραμμή**»...

Σήμερα ο ίδιος ισχυρίζεται: «Δεν έδειρα κανέναν. Κι αν οι ΕΣΑΤζήδες κατέθεσαν ότι βασάνισα, το έκαναν για να σωθούν. Ειπώθηκαν πολλά στη δίκη, δεν μπορώ να πείσω κανέναν ότι αρκετά απ' αυτά ήταν ψέματα. Της Αμαλίας Φλέμινγκ - εξαιρετη κυρία - της είχα όλο το 24ωρο γιατρό και ό,τι ζητούσε. Δεν την πείραξε κανείς! Ήμουν διοικητής του ΕΑΤ/ΕΣΑ. Διαταγές εκτελούσαμε. Ανακρίσεις κάναμε. Έπρεπε να διατηρήσουμε το καθεστώς που υπηρετούσαμε. Ο Αλέκος Παναγούλης, όμως, υπήρξε πραγματικά παλικάρι. Ήταν ο μόνος αντιστασιακός! Δεν το έβαζε ποτέ κάτω. Και πρέπει να παραδεχθώ, ανεξάρτητα απ' το τι πιστεύω εγώ, ότι ήταν ο μόνος που τόλμησε να αποπειραθεί να δολοφονήσει τον Παπαδόπουλο! Αλλά, ακόμα κι αυτός, στην κατάθεσή του στη δίκη, υπερέβαλε. Ξέρετε ότι ήρθε ο ίδιος ο Παναγούλης και μου είπε "εγώ βγήκα βουλευτής μόνο για 15 ψήφους"; Ενωώντας ότι είπε τις λιγότερες υπερβολές από ένα σωρό άλλους, που κατέθεταν ο,τιδήποτε θα τους βοηθούσε να εκμεταλλευτούν την "ωραία" ευκαιρία, για να μαζέψουν ψήφους και να καταλάβουν τους βουλευτικούς θώκους...».

«**Τυπικές αντιδράσεις σχιζοειδών τύπων...**»

Ο **Αλέκος Παναγούλης** συνάντησε, για πρώτη φορά, το Θεοφιλογιαννάκο στην παραλιακή οδό, δυο ώρες μετά την απόπειρα εναντίον του Παπαδόπουλου. Και, όπως είπε ο ίδιος, αισθάνθηκε την κάφτρα του τσιγάρου στα δεμένα του χέρια από την πρώτη στιγμή. Του τραβούσε τα μαλλιά και του χτυπούσε το κεφάλι ωρούμενος. Και ήταν μπροστά, όταν ο **Μάλλιος** και ο **Μπάμπαλης** του πέρασαν σιδηρά βελόνα μέσα στην ουρήθρα του. Αργότερα, στο ΕΑΤ, ο Θεοφιλογιαννάκος τον χτυπούσε κατ' επανάληψη, μ' ένα καλβώδιο, σε όλο του το σώμα.

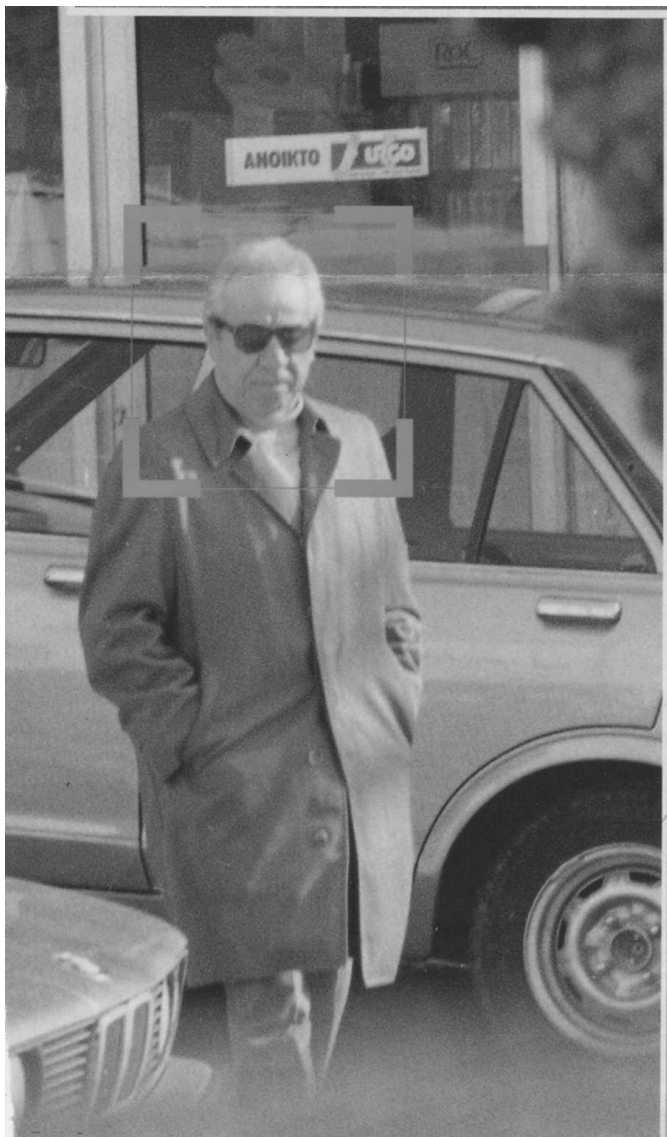
Προσπαθούσε να του φράξει τα αναπνευστικά όργανα, μέχρι που, κάποια στιγμή, ο Παναγούλης του δάγκωσε το χέρι. Από τότε, για να του σταματά την αναπνοή, χρησιμοποιούσε μαξιλαράκι... Είναι αλήθεια ότι ο Αλέκος Παναγούλης έσπαγε τη... συστηματικότητα των χτυπημάτων με την αναιδεια και την επιθετικότητα του. Τους φώναζε «παπαδοπουλάκια» και, παρουσία του **Ιωαννίδη**, τους υποσχέθηκε ότι, μια μέρα, τα κρανία τους θα τοποθετηθούν στη σχολή Ευελπίδων ως πτυελοδοχεία, για να έχουν γνώση οι επερχόμενες γενεές αξιωματικών...

Ο **Νίκος Κωνοταντόπουλος** είχε συλληφθεί από όργανο της Γενικής Ασφάλειας για συμμετοχή στην οργάνωση «Δημοκρατική Άμυνα». «Βρισκόμουν μπροστά σε τυπικές εγκληματολογικές περιπτώσεις», κατέθεσε ο ίδιος στη δίκη των χουντικών. «Οι αντιδράσεις τους ήταν τυπικών σχιζοειδών τύπων. Ο Θεοφιλογιαννάκος αλλοιωνόταν τόσο πολύ κατά τη διάρκεια των βασανιστηρίων, ώστε σου δημιουργούσε την εντύπωση ότι ήταν ένας τρίτος. Δυο φορές έπιασα τον εαυτό μου να αναρωτιέται: "με δυο άρχισα, ο τρίτος πού βρέθηκε;"».

Λάθος μέγα να ανακατεύονται οι αξιωματικοί με την πολιτική, υποστηρίζει (σήμερα) ο Θεοφιλογιαννάκος. «Πόσο κόσμο νομίζετε ότι διοικούσα; Ήταν 10 αξιωματικοί και 45 στρατιώτες. Στη δίκη ανέλαβα όλες τις ευθύνες. Δεν ήθελα να τιμωρηθεί κανένας στρατιώτης. Αν δεν το έκανα, η ποινή μου θα ήταν πολύ μικρότερη. Ο στρατός δεν έχει καμιά δουλειά να κάνει ανακρίσεις. Αυτό είναι έργο της αστυνομίας. Οι αξιωματικοί δεν πρέπει να ασχολούνται με την πολιτική κατ' ουδένα τρόπο. Πρέπει να μορφώνονται, να διαβάζουν, να πηγαίνουν στο θέατρο»...

Παρά 93 χρόνια...

«Τι υπολογίζεις; Πόσο θα μείνει η επανάσταση;», είχε ρωτήσει ο Θεοφιλογιαννάκος τον **Αναστάσιο Μήνη** στο κρατητήριο του ΕΑΤ/ΕΣΑ και, χωρίς να περιμένει απάντηση, συμπλήρωσε με στόμφο: «Θα μείνει 100 χρόνια! Έπρεπε να είχε γίνει πριν από 10-15 χρόνια!».

Η «επανάσταση» κράτησε... 93 χρόνια λιγότερο και, σήμερα, στο γραφείο του διευθυντή ενός ξενοδοχείου, ένας παραιτημένος άνθρωπος αναζητεί τον οίκο: «Είμαι άρρωστος, έχω κάνει τρία "μπάι-πας" και καμιά εφημερίδα δεν είχε τότε την ανθρωπιά να ενδιαφερθεί. Και ξαφνικά, σήμερα, με κυνηγάει ένας φωτογράφος, αναστατώνεται το ξενοδοχείο και έρχεστε εσείς να ξεθάψετε το παρελθόν. Και δεν με νοιάζει καθόλου για μένα. Ένα πρόσωπο με ενδιαφέρει και δεν θέλω να πάθει κι άλλο κακό απ' αυτή την ιστορία: η κόρη μου. Πιστέψτε με. Δεν μπορώ να σας πείσω, αλλά το μοναδικό πρόσωπο που με ενδιαφέρει στη ζωή μου είναι το παιδί μου και θέλω κάποτε αυτή η θλιβερή ιστορία να σταματήσει. Έχει ταλαιπωρηθεί αρκετά αυτό το κορίτσι χωρίς να φταίει σε τίποτα...».

«Παρακαλώ να απολυμανθεί το Ευαγγέλιο!»

«Είμαι Λάκων, υιός διδασκάλου, έχω ανατροφή ελληνοχριστιανική και είχα την τιμή να συμμετάσχω ενεργώς στην επανάσταση της 21ης Απριλίου. Σαν Σπαρτιάτης είμαι ιδιαίτερα υπερήφανος, γιατί το επάγγελμα που διάλεξα αρμόζει με τον τόπο της καταγωγής μου. Η Σπάρτη φιάχνει Λεωνίδες, Μαυρομιχάληδες, Δαβάκηδες! Από μικρός έμαθα να αγαπώ την πατρίδα μου και έζησα τα πρώτα χρόνια της ζωής μου έναν εμφύλιο πόλεμο. Στη Σπάρτη έμαθα ότι ένας είναι ο εχθρός, ο κομμουνισμός και οι συνοδοιπόροι του! Ο κομμουνιστής είναι ένα τομάρι που δεν σκέπτεται την πατρίδα. Ύστερα από επιτυχείς εξετάσεις μπήκα στη σχολή Ικάρων και με έδιωξαν από κει, όχι λόγω ανικανότητας, όπως

υποστήριξε στην κατάθεσή του ο Αναστάσιος Μήνης, αλλά επειδή ήμουν ακραιφνής εθνικόφρων. Επειδή αγαπούσα το επάγγελμα του αξιωματικού, κατατάχθηκα στη σχολή Ευελπίδων. Εκεί έμαθα να σέβομαι τους ανωτέρους μου, να αναλαμβάνω πάντοτε τις ευθύνες μου και να μισώ τον κομμουνισμό!»

Έτσι άρχισε την απολογία του ο Θεόδωρος Θεοφιλογιαννάκος στη δίκη των βασιανιστών του ΚΕΣΑ και του ΕΑΤ/ΕΣΑ (του οποίου υπήρξε διοικητής από τις 25.8.1970 μέχρι τις 28.8.1972). Την απολογία του έκλεινε ο ισχυρισμός ότι οι 120 μάρτυρες που κατέθεσαν πως βασανίστηκαν στα μπουντρούμια του ΕΑΤ είχαν πει ψέματα... Εξ ονόματος των τριών τέως διοικητών του ΕΑΤ/ ΕΣΑ δήλωσε ότι αναλαμβάνει όλες τις ευθύνες και έκανε έκκληση στον υπουργό Εθνικής Αμύνης και στον αρχηγό Στρατού να επέμβουν στο έργο της Δικαιοσύνης και να διατάξουν να μην καταδικαστεί κανείς από τους αξιωματικούς και οπλίτες που ήταν υφιστάμενοί του, «γιατί έτσι θα παιχτεί το παιχνίδι των κομμουνιστών». Ζήτησε δε να απολυμανθεί το Ευαγγέλιο του Δικαστηρίου, γιατί είχαν βάλει επάνω τα χέρια τους οι κομμουνιστές...

Η συνήγορός του, Σοφία Θεοφιλογιαννάκου, στην ετυμηγορία της, υπερασπίστηκε τον άνδρα της με ζήλο: «Ο κ. Κωνσταντόπουλος πέρασε επτά θαυμάσιες ημέρες στο ΕΑΤ/ΕΣΑ και παίζει πολιτικό παιχνίδι στην πλάτη του άνδρα μου και της οικογένειάς μου. Ο σύζυγός μου υπήρξε θύμα πολιτικής σκοπιμότητας. Δεν αναφέρομαι στην προσωπικότητά του, διότι θα κινδύνευα να μην είμαι μετριοφρων. Να ξέρετε μόνο ότι σε λίγο θα κρίνετε ένα παλικάρι!».

Η απόφαση του Στρατοδικείου έστειλε το... παλικάρι, μαζί με τους «τσέλιγκες» και τους «σερίφηδες» (...χαϊδευτικά βασιανιστών με περγαμηνές) και άλλους «αναμορφωτές», στον Κορυδαλλό:

«Παμφηφεί ένοχος καταχρήσεως εξουσίας κατά συρροήν, πράξεις 15, παμφηφεί ένοχος ηθικής αυτοργίας εις απλήν σωματικήν βλάβην κατά συρροήν, πράξεις 2, ως και απλής σωματικής βλάβης.

Παμφηφεί ένοχος βαρείας σωματικής βλάβης εις βάρος του Νίκου Κωνσταντόπουλου. Το δικαστήριο... επιβάλλει ποινήν φυλακίσεως 18 μηνών δι' εκάστην κατάχρησιν εξουσίας, ποινήν φυλακίσεως ενός έτους δι' εκάστην ηθικήν αυτοργία εις απλήν σωματικήν βλάβην και φυλάκισιν ενός έτους δι' απλήν σωματικήν βλάβην. Κατά σώρευσιν δέχεται επαύξησιν και επιβάλλει ποινήν καθείρξεως 20 ετών και δεκαετή αποστέρησιν των πολιτικών του δικαιωμάτων».

Στη δεύτερη δίκη, που αφορούσε τα βασανιστήρια που έγιναν μετά τα γεγονότα του Πολυτεχνείου, το δικαστήριο επέβαλε στο Θεοφιλογιαννάκο φυλάκιση 7 ετών. **«Δεν είμαι πια αξιωματικός. Είμαι ένας απλός πολίτης, αλλά είμαι εθνικόφρων οπλίτης με περικεφαλαία»**, έκανε σαφές στην απολογία του... Ύστερα από 18 χρόνια φυλακή, η πίστη του στα εθνικοπατριωτικά ιδεώδη έχει τώρα κλονιστεί και το μίσος του για τους κομμουνιστές ατόνισε: **«Πώς μπορεί να παραβλέψει κανείς ότι στη σχολή Ευελπίδων αυτό που μου μάθαιναν ήταν ένα μόνο πράγμα: Καλημέρα ίσον "μισείτε τον κομμουνισμό", χαίρετε ίσον "μισείτε τον κομμουνισμό", καληνύχτα ίσον "μισείτε τον κομμουνισμό"**. Τι θα πει εθνικόφρων; Σας είπα και πριν ότι κάθε λογής -ισμοί έσβησαν διά παντός. Σας ξαναλέω, δεν έχω κανένα ενδιαφέρον. Μόνο κακό μπορεί να προκαλέσει το ζύσιμο στις πληγές...».

«Δεν ήμουν πάντα διοικητής του ΕΑΤ/ΕΣΑ...»

Περνάει το χρόνο του γράφοντας, διαβάζοντας εφημερίδες και κάνοντας μεγάλους περιπάτους στον Πειραιά, όπως του έχουν συστήσει οι γιατροί. Παρακολουθεί τις εξελίξεις, βλέπει τηλεόραση, θεωρεί πετυχημένη τη συνέντευξη του Γλίξμπουργκ και - με την ευκαιρία - τονίζει ότι... ο βασιλιάς πραγματικά αντιστάθηκε στη χούντα. «Όταν έγινε το κίνημα του βασιλιά είχα αναλάβει τις ανακρίσεις. Παρέπεμψα μόνο 120 άτομα. Είναι γεγονός ότι προσπάθησε...»

Σήμερα, ο Θεοφιλογιαννάκος, χωρίς βαθμό, χωρίς λεφτά, με διαλυμένη οικογένεια, φιλοξενείται σ' ένα ξενοδοχείο ανάμεσα σε... δικούς του ανθρώπους, που τον φροντίζουν και τον περιποιούνται μέχρι να εγκατασταθεί σ' ένα μικρό δωμάτιο που βρήκε στην πλατεία Βικτωρίας. Αποφεύγει να θυμάται τα παλιά και λέει ότι δεν τον απασχολεί η πολιτική.

«Όχι, δεν σκέφτομαι τίποτα απ' όλα αυτά. Δεν ήμουν πάντα διοικητής του ΕΑΤ/ΕΣΑ, ξέρετε. Κάποτε ήμουν κι εγώ παιδί, μαθητής, φοιτητής, είχα γονείς, οικογένεια, φίλους, παρέες. Υπάρχουν πράγματα που έχω να θυμηθώ με νοσταλγία. Η ιστορία έκλεισε **αυτό** το κεφάλαιο. Κάναμε μια επανάσταση - έτσι την ονομάζαμε εμείς - που απέτυχε. Όταν **γκρεμίστηκε** όλο αυτό, ήταν επόμενο να σωριαστεί μ' **αυτό τον** πάταγο και να κατασκευαστούν υπεύθυνοι... Θα μπορούσα πριν την πτώση να είχα φύγει στην Αμερική, όπως μου είχαν προτείνει. Δεν το έκανα. Έχω **μάθει να αναλαμβάνω** τις ευθύνες μου. Έκανα το καθήκον μου, εκτελούσα υπηρεσία όπως τόσοι άλλοι. Ήμουν σε κείνο ακριβώς το πόστο όπου έπρεπε να ασκήσω βία. Και να ξέρετε, οι καρέκλες δημιουργούν πολλές φορές θύματα».

21η Απριλίου 1993. Μεθαύριο συμπληρώνονται 26 χρόνια από τότε που απλώθηκε στην Ελλάδα η επτάχρονη νύχτα. Στο πέρασμά της, άφησε νεκρούς, κατέστρεψε ζωές, διέλυσε οικογένειες. Έτσι αποφάσισαν οι παντοδύναμοι, τότε, «εθνικόφρονες με περικεφαλαία». Η δημοκρατία **δεν τους ξεχνά!** Είναι, όμως, διαφορετική από τους ΕΣΑτζήδες της χούντας. Γι' αυτό και ξανάνικησε το στρατιώτη Θεοφιλογιαννάκο: **Δέχθηκε την αρρώστια και τη μεταμέλειά του και τον απελευθέρωσε. Δεν τον έβγαλε «στο Σύνταγμα να βλέπει ο κόσμος το τέρας»**, όπως φοβόταν...